

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750

Letna naročnina L 3.500

Letna inozemstvo L 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXV. - Štev. 34 (1266)

Gorica - četrtek, 30. avgusta 1973 - Trst

Posamezna številka L 80

Za večjo enotnost v liturgičnem življenju

SAMO ŠTIRI EVHARISTIČNE MOLITVE

Po zadnjem koncilu se je bogoslužje močno prenovilo in spremenilo. Sv. sedež je marsikaj novega določil, kar naj velja za vesoljno katoliško Cerkev. Vendar so bili, s pravim ali tihim odobravanjem, dovoljeni tudi razni praktični poskusi izven tega, kar je sprejela vrhovna cerkvena oblast.

Tako so ponekod uporabljali poleg štirih odobrenih evharističnih molitev pri maši (mašni kanoni) še druge, ki so jih mašniki sami sestavljali. Dne 27. aprila 1973 pa je kongregacija za sv. bogoslužje izdala okrožnico na vse škofovske konference, v kateri prepoveduje, da bi se znanprej rabile pri maši drugačne evharistične molitve poleg štirih odobrenih.

Okrožnica posebej poudarja: »Nekateri pravijo, da izbiranje štirih evharističnih molitev iz sedanjega Reda sv. maše ne ustreza več povsem raznovrstnim zahtevam... Cesto se dogaja, da duhovniki pri mašah uporabljajo zasebno sestavljena besedila (svoje mašne kanone)... Ko je bilo vse pretehtano, je bilo določeno, da ta čas ni primerno, da bi škofovskim konferencam dali splošno pravico, da sestavijo ali odobrijo nove evharistične molitve... Zato naj ostanejo za zdaj štiri evharistične molitve in sicer tiste, ki so v preurejenem rimskem misalu. Nobene druge ni dovoljeno uporabljati, če jih ni sestavil ali odobril Sv. sedež... Če bi na svojo roko uvajali nove evharistične molitve brez vsakršne odobritve cerkvene oblasti, bi nastali med duhovniki in skupnostmi čisto nemiri in spori, a Evharistija mora biti znamenje edinosti in vez ljubezni...«

Kot je videti iz okrožnice, ni rečeno, da v prihodnje ne bodo odobrene nove evharistične molitve, če bo to potrebno. Vendar tega ne sme delati ne mašnik na svojo roko ne kaka škofovska konferenca, temveč samo Sv. sedež, kajti Petrovim naslednikom je poverjeno, da skrbijo za enotnost vere in bogoslužja med kristjani.

POGREB CIVILNO POROČENIH ZAKONCEV

V praktičnem dušnopastirskem življenju so delali zmeraj preglaive pogrebi tistih, ki so bili samo civilno poročeni. Taki primeri se v zadnjih časih zmeraj bolj množijo. Po dosedanjem cerkvenem pravu je bilo prepovedano take zakonice cerkveno pokopavati, če niso pred smrtjo svojega zakona uredili pred Cerkvijo ali če se niso ločili od zakonskega druga.

Pri tem so nastajale težke nepravilne za duhovnika, ker so sorodniki bili večkrat vni in so želeli cerkveni pogreb, pa tudi rajni je morda bil veren in ni pretrgal s Cerkvijo, morda bolj veren kot kak drug, ki je bil cerkveno pokopan.

Da bi priskočila na pomoč v takih primerih, je sedaj sv. Cerkev omilila svoje postopanje pri te vrste pogrebi. Kongregacija za nauk vere je namreč vsem prednikom škofovskih konferenc poslala pismo, v katerem pravi, da je treba olajšati cerkveni pogreb tistim vernim katolicom, katerim je bil po kan. 1240 prepovedan (tistim, ki so bili samo civilno poročeni). Ta kanon bo, pravi pismo, kolikor bo potrebno, spremenjen; čimprej bo razglašena norma, ki ne bo prepovedovala cerkvenega pogreba tistim vernikom, ki so ohranili zvezo s Cerkvijo in dali kako znamenje kesanja..., da le ni javnega pohujšanja drugih vernikov.

Pogreb ni zakrament, temveč liturgično dejanje Cerkve. Ta je dosedaj odrekala svojo uradno prisotnost pri pogrebu civilno poročeni, da bi v vernikih budila zavest, da je civilna poroka nekaj napačnega in da pomeni življenje v grehu. Naj bi se zato takega dejanja čuvali. Toda razmere so se tako spremenile, da je ta norma cerkvenega zakonika za praktično življenje vernikov postala bolj v duhovno škodo kot v korist. Zato bo prišlo do sprememb, kot omenja pismo kongregacije za nauk vere.

PRIPRAVA NA PRVO SV. OBHAJILJO

Med novostmi, ki so se ponekod uveljavile, je tudi ta, da so pripuščali otroke k prvemu sv. obhajilu brez spovedi. To se je dogajalo posebno na Holandskem, v Franciji in deloma v Nemčiji.

Sv. sedež je o teh poskusih molčal in pustil, da se je razvila polemika o njih in proti njim. Povečini so pa bili tako kaotični kot tudi starši proti temu, da bi šli otroci k prvemu sv. obhajilu brez spovedi pa šele, ko so imeli deset ali dvanajst let.

Sedaj je kongregacija za zakramente obvestila škofo, da je treba s takimi poskusi prenehati. Tako piše med drugim: »Ko smo zadevo pozorno proučili in upoštevali želje škofov... s tem dokumentom, ki ga je papež odobril, izjavljamo, da je s temi poskusi, ki se opravljajo že dve leti, treba prenehati s koncem šolskega leta 1972-73 in da morajo vsi in povsod spoštevati odlok "Quam singulari".« To se pravi, da se morajo držati navodil, ki jih je dal papež sv. Pij X., in ki pravijo, da naj gredo otroci takoj, ko pridejo k razsodnosti, k spovedi in k sv. obhajilu. Torej ne samo k sv. obhajilu.

NERAZVEZLJIVOST ZAKONSKE ZVEZE

V džungli pokoncilskega oporekanja v Cerkvi je predmet nasprotovanja posebno nerazvezljivost zakonske zveze. Nekateri katoliški teologi, duhovniki in verniki bi radi uveljavili razvezo zakona in dopustili nov zakon tudi tam, kjer se dva veljavno cerkveno poročita in potem živita skupaj zakonsko življenje.

Takšen zakon je imela sicer Kristusova Cerkev zmeraj za nerazvezljiv in neločljiv. Vendar se temu gledanju v zadnjih letih toliko nasprotuje in se nepopustljivost Cerkve tako zelo kritizira, da so mnogi izgubili orientacijo. Zaradi tega je kongregacija za vero v posebnem pismu opozorila škofo na ta problem. Takole pravi:

»Ta kongregacija, katere naloga je varovati po vsem svetu verski in нравni nauk, z budno skrbjo opazuje, kako se širijo novi nazor, ki nauk o neločljivosti zakona, katerega cerkveno učiteljstvo stalno uči, taje ali o njem dvomijo. Taki nazor se ne širijo samo v knjigah in katoliških revijah, ampak se vtihoatlajajo tudi v semenišča in katoliške šole in v tej ali oni škofiji celo v poslovanje nekaterih cerkvenih sodišč... Ta kongregacija je leta 1972 zadevo proučila. Po njenem naročilu, ki ga je papež odobril, opominjamo Tvojo prevzvišenost (namreč škofa), naj skrbno bedi, da bodo vsi, ki poučujejo verski nauk v šolah katere koli stopnje ali v ustanovah ali opravljajo službo oficijala pri cerkvenem sodišču, ostali zvesti nauku Cerkve o neločljivosti zakona in se po njem ravнали...«

Navedli smo nekaj odločb Sv. sedeža, ki utegnejo zanimati tudi naše ljudi in duhovnike, saj govorijo o stvarih, ki zadevajo tudi naše vernike ali vsaj slišijo o njih razpravljati. Vzemimo si k srcu pojasnila Sv. sedeža, škofo pa so sedaj poklicani, da se bodo tudi izjavljali.

Duhovniško posvečenje članov gibanja »Opus Dei«

Gibanje »Opus Dei« (Delo božje), ki ga je leta 1929 ustanovil v Španiji msgr. Escrivá, je danes razširjeno že po vsem svetu. V njem so vključeni zlasti izobraženci, ki se obvežejo, da se bodo dosledno držali evangelijskih načel v svojem poklicnem delu. Na splošno naj bi ostali v svetu in ga skušali oblikovati v Kristusovem duhu, zaradi česar gibanje ne vzgaja za duhovniške poklice. Vendar tudi duhovniški poklici niso redki. Tako je bilo pred kratkim posvečenih v Madridu v duhovnike 50 članov tega gibanja. Med nomašniki so izobraženci iz 16 dežel, med njimi tudi Japonec in Kitajec.

Bič suše nad afriško celino

Šest afriških držav: Niger, Visoki Volta, Mali, Mavritanija, Senegal in Čad doživljajo strahotne posledice suše, ki je zajela dva milijona kv. kilometrov površine in prizadela šest milijonov prebivalcev.

Ze pretekla tri leta je bilo padavin zelo malo, letos pa so čisto izostale. K temu je dosti pripomogla tudi sebična politika nekdanjih kolonialnih velesil, ki so brezobzirno trebale gozdove, da bi na njih mestu napravile nasade bombaža in zemeljskega oreška. Prav tako je v živinoreji prišlo do prevelikega povečanja živali ne da bi se ob tem poskrbelo za nove pašnike in vodnjake.

Nedavno se je vrnil iz države Visoki Volta p. Milani, tajnik dobrodelne ustanove »Mani tesse«, ki ima svoj sedež v Milanu. Tamkajšnjim oblastem je izročil 36 ton živil skupaj s petimi transportnimi vozili. Poročilo, ki ga je podal p. Milani ob svojem povratku, razkriva strahotno podobo stiske, v katero so gori omenjene afriške države zašle zaradi večletne suše. To poročilo dá misliti in je vabilo za nas vse, da se vprašamo, kaj lahko storimo za tamkajšnje nesrečnejše.

TEŽKI POLOŽAJ V VISOKEM VOLTU

P. Milani je dejal, da je od vseh šestih držav najbolj prizadeto področje Visokega Volta. Ta država je najbolj naseljena in je

izgubila največ glav živine: kar eno petino (100.000 glav).

Dnevna plača delavca, ki je 150 do 200 lir, je zelo izgubila na kupni moči. Proso, ki je osnovna hrana, se je silno podražila. Od 60 lir za kilogram prosa se je cena dvignila na 150 lir, en kubični meter vode od 70 na 200 lir.

Sedaj bi moralo deževati trikrat toliko kot običajno, da se premagi in obvlada kritični položaj, ki ga je suša povzročila. Proso, ki bi v tem mesecu moralo pograti že do višine poldruga metra, je komaj vzkalilo in marsikje ga je bilo treba sejati kar šestkrat, da je poglano.

Zadnje tedne je Visoki Volta dobil svoj prvi dež, a kaj je to z ozirom na izpraznjene vodne zaloge! Sploh je treba misliti na načrtno izboljšanje položaja in se ne zadovoljiti s trenutno pomočjo, pa naj bi bila še tako velika.

POMOČ PRIHAJA PREPOČASI

P. Milani pravi, da ni dovolj, da prihaja pomoč v živežu, če pa ni prostorov, kjer bi ta živež vskladiščili in vozil, ki bi ga prevažala na kraje, kjer živijo ljudje v stiski.

Ko se je p. Milani obrnil na obrambno ministrstvo v Rimu, da bi mu dalo na voljo letalo tipa Hercules C 130 za prevoz živil, so mu odgovorili, da ni izvežbanega oseba in da manjkajo denarni fond. Isto ministrstvo pa je brez pomisleka dalo na razpolago tri

Rumorjeva vlada krepko na delu

Kljub vročemu »ferragostu« in stoletnemu običaju si je letos Rumorjeva vlada privoščila le kratke enotedenske počitnice. Komaj je namreč dobro vpeljala nadzorstvo nad cenami najnujnejših življenjskih potrebščin, se je v teh dneh že morala spoprijeti z nekaterimi sindikalnimi in meznimi spori, proti koncu prihodnjega meseca pa bo morala pred parlamentom predložiti obračun prvih sto dni svojega vladanja.

Prvi rezultati ukrepov za stabilizacijo gospodarstva so za vlado ugodni. Cene nučnih življenjskih potrebščin so v resnici zamrznjene. »Branj svojo denarnico! Pokličite telefonsko številko 6217!«, pozivajo lepaki prebivalstvo, če se mu bi zdelo, da ga hoče trgovec prelisičiti pri ceni.

Vlada je v minulih dneh uspešno zaključila dva spopada v svojo korist: preprečila je tovarnam testenino zvišati cene, hkrati pa se je učinkovito uprla pritisku petrolejskih družb, ki so zahtevale zvišanje cene za bencin.

Zaupanje se vrača tudi med gospodarske izvedence in to ne toliko zaradi zamrznitve cen kot zaradi ukrepov, ki sicer manj bijejo v oči, a so za gospodarsko življenje nujno potrebni. Na tem področju se je zlasti izkazal zakladni minister La Malfa, ki je napovedal, da bo prihodnji državni proračun zelo strogo načrtovan in da se bo trdo stopilo na prste vsem, ki bi prestopili njegove okvire.

Vlada leve sredine se hoče zlasti spoprijeti s tistimi, ki prejemajo sredstva neposredno od države bodisi s posojili pod ugodnejšimi pogoji bodisi z davčnimi olajšavami. Gospodarski ministri La Malfa (republikanec), Giolitti (socialist) in Colombo (demokristjan) so znali na ta način vlti zaupanje tudi gospodarstvenikom. Sad tega zaupanja je okrepitev lire, ki se je v zadnjem tednu močno utrdila.

Potem ko se je Andreottijeva vlada 14. februarja letos odločila za drseči tečaj lire, je njena vrednost zdrknila za 22 od-

stotkov. V petek 17. avgusta pa se je njena vrednost dvignila za deset odstotkov in vse kaže, da vzpon lire še ni končan. Gospodarski krogi resno računajo, da se bo lira ustalila 8-10 odstotkov pod vrednostjo, ki jo je imela pred 14. februarjem in da se bo uradno vrnila k trdnim tečajem kot so nemška marka, holandski goldinar in francoski frank.

Na splošno pa se Rumorjeva vlada zaveda, da bitka za stabilizacijo ni le enotedenska politična akcija, temveč dolgotrajna politična in gospodarska borba, huda posebej zato, ker posega v mnoge že stare privilegije tega ali onega gospodarskega mogočnika.

Hud potres je zadel Mehiko

Mehika je država, ki leži na potresnem območju, zato so te vrste katastrofe nekaj zelo pogostnega. Zadnji hujši potres je Mehika doživel 26. julija 1967, torej pred šestimi leti. Tedaj je izgubilo življenje 60 oseb.

Vtorek 28. avgusta v zgodnjih jutranjih urah pa je Mehika doživela nov hud potres, ki je bil po jakosti 7. stopnje, kar pomeni, da je imel že razdejalni značaj.

Od pokrajin so bile prizadete zlasti tiste, ki ležijo proti vzhodu kot Vera Cruz in Puebla. Najbolj prizadeto in praktično uničeno je bilo mesto Ciudad Serdán, ki je štel 12.000 prebivalcev. Glavno mesto države Ciudad México je sicer potres tudi občutilo, do hujše škode pa ni prišlo in tudi ni bilo v njem smrtnih žrtev. Če bi potres v svoji celovitosti moči zadel mehiško prestolnico, bi bile posledice lahko strahotne, saj šteje to moderno vele mesto že 8 milijonov prebivalcev.

Koliko je bilo pravzaprav smrtnih žrtev ob zadnjem potresu, se še ne ve z gotovostjo. Vsa predvidevanja kažejo, da jih bo nad tisoč, čeprav bo minilo še nekaj dni, preden bodo vse mrlične izkopal izpod razvalin.

SEBICNOST BOGATIH NARODOV

Zelo poguben za gospodarstvo od suše ogroženih dežel je predvsem sistem monokulture, to se pravi, da se goji le ena vrsta rastline: bombaž, zemski oreški, kav in podobno, medtem ko bi bilo koristno za zemljo, da se menjajo rastline, ker drugače zemlja prehitro obuboža in se izčrpa.

Vse to pa spet zahteva dolgoročne načrta, ki bivšim kolonialnim državam ne diši preveč. Te bi najraje z najmanjšim naporom čim več iztisnile iz afriške zemlje, ne da bi se pri tem ozirale na resnične potrebe tamkajšnjega prebivalstva. To prebivalstvo pa bo preživelo sušo in druge vremenske nepravilnosti, če se bo zgradil sistem namakalnih jezov, mreža kanalov in vrsta vodnjakov.

Ob tej silni stiski, ki je zadela afriške države, se je spet pokazalo, kako malo je nesebične ljubezni za sočloveka v potrebi. Skoro vse bogate države bi rade stisko reševale izrabile tako, da bi si jih čim bolj gospodarsko in politično podvrgle. Če se jim zdi, da tega ne bodo dosegle, ostanejo hladne in ob strani, kajti zanje je prvo lastna korist.

Upravičeno je zaključil p. Milani svoja izvajanja z mislijo: »Suša v afriških deželah nudi tako posameznikom kot ustanovam in državam lepo priložnost, da pokažejo, kako daleč sega njih dobra volja. Žal je do sedaj ni bilo dosti opaziti.«

Opomba uredništva. Ustanova »Mani tesse« je sprožila v korist od suše prizadete prebivalstva v Afriki posebno akcijo »Acqua per la vita« (Voda za življenje). Prispevke sprejema: MANI TESE, via Cavenaghi 4, 20149 Milano, c.c.p. 3/53241.

Grenka spoznanja in bridka razočaranja

V času fašizma sta bila na Primorskem predvsem duhovščina in Cerkev, ki sta slovenstvu nudila zadnje zatočišče. Zato je bila katoliška misel v zavesti primorskih ljudi vedno najtesneje povezana s slovenstvom.

Socialistično in komunistično gibanje se je razmahnilo kasneje med delavci v Trstu in Gorici ter v vrstah kmečkega proletariata na podeželju, kjer ni bilo mogoče dobiti dela za močni presežek kmečke delovne sile. Vendar pa ta levičarska gibanja niso imela nestrpnega ideološkega in protiverskega značaja; bila so »napredna« s cilji, ki so postajali toliko bolj idealizirani, kolikor bolj se je večal fašistični pritisk.

Katoliški Cerkev so naši levičarji nasprotovali le v toliko, v kolikor je šlo za krivico nad slovenskim narodom kot je bil primer prisilnega odstopa goriškega nadškofa Sedeja ali izsiljeni odhod tržaškega škofa Fogarja.

Osvobodilni boj je na Primorskem potekal v znamenju borbe za narodno svobodo, beseda komunizem je pomenila enakost in bratstvo, ne pa brezbožne ideologije z napadanjem duhovnikov ali zatrtjem cerkvenih pevskih zborov, prepovedjo zvonjenja itd., kar vse je po vojni po priključitvi k Jugoslaviji (»materji domovini«) prišlo do veljave.

Cele vasi so se tedaj izbrisale iz partije, zaprepačene nad tem, da njeni člani kot komunisti ne bi smeli več hoditi v ljubljeno jim cerkev. Ko je potem komunistična oblast nasilno razbila vaške srenje, zatrla samostojno pobudo kmeta, pritisnila na vero zaposlenih, so minila leta, preden je prodrlo spoznanje: »Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.«

Sprva so ljudje verjeli, da gre le za prehodne težave, ki jih ima »nova« oblast pri svojem uveljavljanju, potem pa je zajel nemir vso deželo, toda rešitve ni bilo več. Usodno spoznanje je prodrla v ljudi, ohromilo veselje, navezanost na domačijo in ostalo v duši kot kamen. Tako je še danes.

Dežela, kjer so ljudje tako ljubili knjige, petje in kulturo, kjer si mogel v zadnji zakotni vasi najti ljudi, ki so bili široko razgledani, narodno zavedni in poučeni, kjer skoraj ni bilo vasi, ki ne bi imela vsaj majhnega pevskega zbora, se je naenkrat pogreznila v molk.

V to kulturno praznino je začel vdirati ljubljanski radijski in televizijski program, revije in časopise z osladnimi šalami, grobo intimnimi spolnimi nasveti, z vso malomeščansko plitkostjo liberalnega tipa, ki je na istih straneh ostro nasprotovala uradnemu nauku o socialistični samoupravljalni družbi.

Za ideološko kuliso so se začeli kazati prvi obrisi surovega profitarstva, ki ne pozna več nobenih meja. Celo sama slovenska ideja, ki je bila vasa leta fašizma in vojne primorskim ljudem kot zvezda vodnica, je bila naenkrat pohojena. Pod krinko državne enotnosti (kot norčevanje iz vseh, ki so se zanj borili in tudi padli) je bilo ime slovenske narodnosti odstranjeno z dnevnega reda v javnem življenju, odstranjeno celo z rojstnih listov naših otrok.

Toliko je bilo upanja in pričakovanja, potrpljenja za »prehodne« težave, a sedaj se nam ti ljudje, ki so prišli od tam čez, zdijo vedno bolj tuji in oddaljeni, četudi govorijo slovensko. Slovenstvo jim ni pomenilo nič vzvišenega, iskali so svojo korist, pomilovalno gledali na slovensko duhovno izročilo in na našo zvestobo, ki smo jo slovenstvu ohranili. V njih je nekoli otroški gon po iskanju nečesa eksotičnega, barvitega, vzhičeni so nad tem, kar je pariško, rimsko, nemško, ameriškansko, čim bolj mednarodno, samo da je brez povezave s slovensko tradicijo; povečevanje vsega tujega. Če je ostalo še kaj slovenske zavesti, jo je prekrila skrajna strankarska nestrpnost. Njih plitva osebnost je bila sposobna samo kopiranja tujega brez lastnega notranjega doživljanja.

Naša ljubezen do domovine in slovenski čut sta ob takih doživetjih izgubila svoj prvotni polet. Ignoriranje zamejskih rojakov, dvojna ideološka morala matice, strankarski prepripi za osebni prestiž v svetu, vse je vodilo do spoznanja, da neka domovina lahko tudi ni domovina, da slovenstvo lahko postane ob vsej zavesti in žrtvi ljudstva samo poceni sredstvo malomestnih prestižnikov in koristnikov, ki niso nikoli poznali ideala.

Kulturno in duševno praznino našega prostora sme zapolnjevati kakšen »Nedeljski dnevnik«, ki kuje dobiček, zato da nas poneumlja. Slovenski verski tehnik, ki je tako na tekočem o Tretjem svetu,

je našim razmeram odmaknjen, preveč oddaljen od našega izročila, da bi mogel potešiti našo duhovno žejo. Duhovna pot do goriške katoliške tradicije, ki je oplajala naše versko doživetje, je neprodušno zaprta.

Kaj danes priključena dežela, preizkušena od zahoda in vzhoda, v resnici čuti, nihče natanko ne ve. Smemo pa mirno zapisati: preporna je grenkih spoznanj in bridkih razočaranj.

M. N.

Letos že petindvajsetič se bo vršil v nedeljo 9. septembra na OPCINAH tradicionalni

marijanski shod

Posvečen bo v smislu napovedanega svetega leta dvema glavnima smernicama, ki jih je priporočil sv. oče: notranji prenovi ter spravi z Bogom in brati.

- Ob 15,30 bo darovanje okrog oltarja ter petje Marijinih pesmi v openski cerkvi.
- Ob 16,00 se začne premikati procesija iz cerkve. Sveta maša na prostem za cerkvijo, nagovor in nato sklep slovesnosti v cerkvi ob molitvi in petju.

Vsi duhovni sobratje in vsi rojaki z Goriškega in Tržaškega ste na to marijansko slavlje prisrčno vabljeni. Prav posebno pa je želeli, da bi kar največ vernikov med sv. mašo pristopilo k sv. obhajilu.

Versko življenje Italijanov

Znanstveni inštitut Doxa, ki v Italiji raziskuje javno mnenje, je hotel ugotoviti, v koliko italijanski katoličani izpolnjujejo svoje verske dolžnosti. Glede udeležbe pri nedeljski maši je bilo ugotovljeno, da hodi k sv. maši redno 14 milijonov Italijanov, tj. nekaj več kot ena tretjina. Kakšnih 13 milijonov je obisk sv. maše popolnoma opustilo, drugi pa gredo v cerkev le sem in tja. Pri tem hodi v severnih deželah Italije k sv. maši mnogo več vernikov kot na jugu. Najslabše je pri tem v Rimu.

Od 14 milijonov ljudi, ki gredo k maši vsak teden, sta dve od treh ženske. Mladi ljudje med 19. in 24. letom se udeležujejo sv. maše v 33,6 odstotka, med 25. in 34. letom pa pade ta odstotek na 25. Najbolj zaskrbljujoča je ugotovitev, da izostajajo od službe božje zlasti odrasli ljudje v najbolj aktivnem življenjskem obdobju; ta številka doseže pri moških borih 10 odstotkov.

Najbolj verna pokrajina Italije je Veneto, kjer obiskuje cerkve 48 odstotkov prebivalstva; sledi Lombardija z 41 procenti. V pokrajini Lazio, v kateri je tudi Rim, se udeležuje službe božje 28 odstotkov, na jugu v Bazilikati in Kalabriji pa samo 25 odstotkov ljudi.

Ta zadnja številka priča, da tradicionalna zunanja vernost juga ne pomeni še tudi življenja iz vere. Južni Italijan ljubi procesije, češčenje svetnikov, zunanje verske manifestacije, je pa v veri slabo poučen, zato ga redno versko življenje, kot je npr. nedeljska služba božja ali reden prejem sv. zakramentov, ne privlači.

Obenem je anketa Doxa ugotovila, da obstaja neka povezanost med svetno oblastjo in verskim življenjem. Benetke in Avstrija sta bili za svoj čas zelo urejeni državi in to je prišlo do izraza tudi na verskem področju. Zato še sedaj Veneto in Lombardija resno jemljeta svoje verske dolžnosti.

Na jugu pa so stoletja »malgoverni« vtisnila svojski pečat tudi vernikom. Kakor so skušali obiti državne predpise, tako so ravnali tudi glede cerkvenih. Najbolj negativne posledice pa je imela papeška država na versko življenje vernikov. V njej so bili cerkveni dostojanstveniki obenem civilni uradniki. Tako so ljudje po njih zamrzeli tudi Cerkev samo. Prišlo je do antiklerikalizma, ki je po letu 1918 prešel v komunizem. Tako so danes v Italiji najbolj »rdeče« tiste pokrajine, ki so spadale pod nekdanjo papeško državo kot Romagna in Emilia, versko življenje pa najbolj na tleh.

Misijonarji se starajo

Za letošnje misijonsko nedeljo so v Vatikanu že nakazali, kateri problem bo v ospredju. Papež je pred kratkim govoril o veliki skrbi za misijonski naraščaj iz »starih dežel«. Število domačih duhovnikov v misijonskih deželah sicer narašča, toda število misijonarjev iz Evrope in Amerike je zadnja leta silno padlo. Poleg tega pa je tudi starostna meja misijonarjev vedno višja, ker se misijonarji hitro starajo, mladih pa ni, ki bi zasedli njih mesta. In prav v sedanjem času bi potrebovali več misijonskih delavcev, ker se

je svet odprl in je mnogo več možnosti za misijonsko delo.

V nagovoru je papež poudaril važnost vzgoje domačih misijonskih delavcev, kar pa je zelo otežkočeno, kajti mlade Cerkev delijo usodo revščine in zaostalosti s svojimi ljudstvi. Dolžnost katoličanov, ki živijo v izobilju in blagostanju, je zato, da pomagajo z materialnimi sredstvi tem mladim Cerkvam.

S to pomočjo bodo kristjani tudi mnogo doprinesli k utrjevanju miru in sožitja med človeštvom, kar je tudi poslanstvo evangelija ljubezni. Končno bo tako tudi okrepljena ekumenska misel, saj nas dejanska ljubezen vse bolj združuje in bodo dani predpogoji, da se bo človeštvo našlo združeno ob Kristusu.

Proti bradi in talarju

V grško-pravoslavni Cerkvi nosijo duhovniki še vedno brado, dolge lase in talar, pri čemer bolj malo pazijo na svojo zunanost in osebno čistočo. V zvezi s tem je grški duhovnik dr. Mihailidis zapisal v verskem listu »Pantainas«, da je treba odpraviti tradicionalno obleko, pokrivala, dolge lase in brado duhovnikov, ker jih to od ljudi preveč oddaljuje.

Doprinos katoliške Cerkve na Japonskem pri vzgoji

Katoliška Cerkev na Japonskem nudi oblastem znatno pomoč pri vzgoji. Redovniki vodijo 11 univerz, 28 visokošolskih kolegijev, 113 licejev, 99 gimnazij, 55 osnovnih šol. V teh šolah je 155.000 gojenec. Zelo številni so otroški vrtci in sicer kar 575, ki jih obiskuje 106.000 otrok. Za šolstvo na Japonskem se najbolj trudijo jezuiti, ki jih je 357.

Japonska Cerkev ima 16 škofij, ki so razdeljene na 969 župnij in misijonskih postaj, kjer je stalno duhovnik.

Casnikarska iznajdljivost

V januarju je rimska kongregacija, ki skrbi za pravilno upravljanje zakramentov, izdala nekaj navodil za sv. obhajilo in mašo. Gre za navodila o euharističnem postu, koncelebraciji, dvakratnem prejemu obhajila na isti dan in o delivu obhajila. Vsekakor so to navodila, ki so bila sprejeta z veseljem, zlasti ker je sedaj dana možnost, da v danih okoliščinah lahko delijo obhajilo tudi laiki.

V aprilu je tržaški nadškof povabil duhovščino, naj mu sporoči imena tistih laikov, ki bi v danih prilikah lahko bili na razpolago za obhajanje. Nekatere župnije so na to vabilo odgovorile, druge ne. (Slovenski duhovniki niso predlagali nobenega laika, ker so smatrali, da trenutno to ni potrebno.) In tako so tudi v Trstu stopila v veljavo nova navodila.

D. L. je v Novem listu 23. avgusta objavil svoj komentar o tem »Veličavskem ukrepu«. Kar preberite ga! Ne bo vam žal. Videli boste, kako je vsa ta zadeva povezana z istrskimi begunci. Ugotovili boste, da trditve o pomanjkanju duhovnikov ne ustreza resnici. In še kaj...

L. S.

Novi severnoameriški zunanji minister

V zunanjem ministrstvu Sev. Amerike je prišlo do pomembne spremembe. Dosedanji zunanji minister William Rogers je odstopil. Na njegovo mesto je predsednik Nixon imenoval svojega osebnega svetovalca Henryja Kissingerja. Zamenjava naj bi se izvršila 3. septembra.

Rogersov odstop ni povzročil presenečenja, saj so ga mnogi že dalj časa pričakovali. Odkar je Nixon začel s svojo tajno diplomacijo in pri tem vedno bolj sistematično uporabljal Kissingerja, je postalo jasno, da za Rogersa ni več prave bodočnosti. Rogers se bo sedaj spet posvetil svojemu odvratniškemu poklicu.

Pričena se torej obdobje Kissingerjeve diplomacije. Predsednik Nixon Kissingerju neomajno zaupa, saj je izjavil, da bo Kissinger kljub ministrskemu položaju ostal še nadalje njegov osebni svetovalec. Henry Kissinger je po pokolenju nemški Jud. Malo pred zadnjo vojno se je pred Hitlerjem umaknil v Sev. Ameriko, kjer se je uveljavil kot znanstvenik in postal univerzitetni profesor. Njegovo ime je postalo javno znano, ko se je zvedelo, da je šel v Peking pripravljat srečanje Nixona s kitajskimi voditelji. Nato je njegov sloves neprestano rasel. V Moskvi je pripravil nadaljnje srečanje Nixona s sovjetskimi oblastniki, v Parizu pa je vodil dolgotrajna pogajanja za premirje v Vietnamu. Moramo reči, da je povsod prilično uspel. Moža odlikuje smisel za realnost, čut za to, kar je možno doseči, velika prodornost duha in nenavadna vztrajnost v zasledovanju zastavljenih si ciljev.

Odjeki v mednarodni javnosti so bili glede njegovega imenovanja na splošno ugodni. Arabske države mu seveda ne zaupajo, ker je Jud, Sovjetska zveza in Kitajska pa se nadejajo, da bo stik z ZDA sedaj še bolj poglobljen, saj se ne bo treba zatekati več toliko k tajni diplomaciji kot do sedaj.

Bralci pišejo

Svetogorska Kraljica

Dva dopisa sta bila v kratkem času objavljena v Katoliškem glasu o romanjih na Sveto goro. To me je ponovno spomnilo na zaobljubo Svetogorski Mariji in nadškofu Sedeju, ki je gori pokopan, da bom ob dani priložnosti razglasil uslišanje, ki sem ga bil deležen na njuno prošnjo.

Bil sem v hudi notranji stiski in ležal po napadu težke gripe. Obrnil sem se z velikim zaupanjem na Svetogorsko Marijo in svetniškega nadškofa Sedeja za pomoč in obljubil, da bom njuno pomoč razglasil. In sem bil uslišan.

Zato se prek vašega lista obračam na slovenske in druge ljudi doma in po svetu ter jim priporočam, naj se tudi v današnjih časih duhovnega odtujenja z zaupanjem obračajo na Mater božjo na Sveti gori in naj počastijo spomin zaslužnega nadškofa Sedeja s tem, da poroma na goro, kjer bodo našli mir in vrdino.

Češčenje Matere božje, ki je srednica milosti, je tudi današnjemu človeku televizije in avta zelo potrebno. Zato ne zanemarijamo niti romanj niti molitve. Vemo, da je za verovanje v Boga nujno potrebna milost, kajti tudi brez milosti, samo z razumom, se dokopljemo do spoznanja, da je nekaj višjega nad nami. Toda samo z milostjo lahko dojamemo vse veličastje božjega bivanja. Milost je pravzaprav spoznanje božje ljubezni, ki je tako velika, da se je po Jezusu učlovečila, da je svet odrešila.

V današnjem času moderniziranja vsega in razumarstva tudi naše češčenje Marije ne bo ostalo brez preizkušnje. Tako bomo slišali razna »znanstvena« modrovanja, češ da niti ni nujno, da bi bilo Marijino spočetje Kristusa brez posega človeka, kar bi na njegovem čudežnem učlovečenju po Sv. Duhu ničesar ne spremenilo. O Svetogorski Materi božji bi nam radi dopovedali, da ni pravih zgodovinskih dokumentov o Marijinem prikazovanju; o svetem rožnem vencu, da je za današnji čas nepotreben in še in še.

Vsi taki bi morali sami sebi najprej pogledati v dušo, če so sploh še sposobni verovanja, kajti molitve očitno niso več. Ne bo nas niti presenetilo, ako bodo začeli iskati še dokumente za obstoj lastne duše. Zdi se, da je Don Kihot po vseh stoletjih še danes moderen. Naj bi ga prebrali vsi tisti, ki ob pomanjkljivem znanju kakega tujega jezika s trudom preberejo kako »moderno« knjigo, potem pa hočejo po donkihotsko odreševati »za-

prti« slovenski svet.

Jaz pa želim, da bi ta naš svet še dolgo ostal »zaprt« in ohranil čudovito preprosto vero naših prednikov, vse neomajno zaupanje v Boga, vso silo verskega doživljanja, moč molitve in pobožnost do Marije.

Sam sem šel skozi jugoslovanske šole, kjer se niso ravno malo trudili, da bi nas mogli odvrtiti od vere. Pa niso uspeli. Božja milost je silnejša. Do tega spoznanja pa mi je kazala pot prav vera preprostih ljudi, ki se mi je še v otroštvu vtisnila v srce.

Naše prelepe cerkvene pesmi, naše pobožnosti, redna molitev, procesija za dež in lepo vreme, katere vsem razumljiva preproščina bi bila trd oreh za prenekaterega sodobnega teologa, vse mi ni ostalo le v spominu, ampak postalo vodilo za vse življenje.

Ko se danes shajamo na Sveti gori, čutimo, da smo na kraju naše zvestobe Mariji. Srečavamo se naši ljudje iz teh prelepih krajev med gorami in morjem, ki so jih razmere zadnjih let pregnale po vsem svetu. Vsi z isto mislijo, isto zvestobo Bogu in njegovi Materi, z enako zvestobo do naših krajev, posvečenih žrtvi in molitvi. Vsi smo z eno mislijo v srcu, vsi smo si domači, vsi se poznamo med seboj: Brici, Vipavci, Kraševci, Tolminci... Brez besed se razumemo...

Vsi, kjerkoli po svetu, ki nosimo v srcu podobo Svetogorske Matere božje, posebno pa še vsi težko preizkušeni pred vojno in po njej, širimo vztrajno zaupanje in pobožnost do Marije na Sveti gori! Priporočujemo drugim, posebno našim otrokom doma in po svetu, kakršne koli jezike naj že govorijo, o češčenju nebeške Kraljice na Sveti gori! Kakor pred vojno tako naj bo tudi po vojni naša preprosta pobožnost do Marije vir upanja v lepše čase slovenskega ljudstva.

J. Š.

V Jugoslaviji pripravljajo nov verski zakon

V Jugoslaviji so odnosi med Cerkvijo in državo urejeni po posebnem »beograjskem protokolu«, ki je prinesel Cerkvi neko mero svobode in gotovosti. Po vsej državi je prišlo do pomirjenja, kar se je pokazalo še posebej z obiskom predsednika Tita pri papežu. Mnogi zato pravijo, da želi tudi Cerkev Titu še dolgo življenje.

V zadnjem času pa je prišlo zlasti na Hrvaškem do poslabšanja teh odnosov. Tudi v komunističnih partijah raznih pokrajin se množijo protesti proti »preveliki svobodi« in »zlorabi« vere. Pripravlja se tudi nov zakon, po katerem naj bi urejevali verske skupnosti v bodočnosti. Predlogi tega novega zakona pa vsebujejo nekatere posebnosti, ki bi mogoče sedanje »urejeno razmerje« precej poslabšali in vnesti negotovost v nadaljnje sožitje med Cerkvijo in državo.

Posebno nevarno se zdi opazovalcem došlo, da bodo v bodoče izdajale verske zakone in odredbe posamezne republike vsaka za svoje področje. Tako poroča beograjska »Borba« o pripravah verskega zakona v Vojvodini. Po tej predlogi mora vsaka verska skupnost prijaviti število pripadnikov in javiti poslopja, kjer se zbira pri bogoslužju. Nadalje pa treba prijaviti vire in višino dohodkov, tujim državljanom pa bo prepovedano vodilno versko udeleževanje. Tudi v nekaterih drugih republikah že razpravljajo o podobnih ukrepih.

Med trnjem in osatom

»Umetne kože« v Ljubljani

Za svojevrstno senzacijo je poskrbelo uradno glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva »Delo« v torkovi izdaji 21. avgusta letos na tretji strani.

Pravzaprav gre samo za umetno usnje, ki ga proizvaja tovarna »Sava« v Kranju. Zadeva pa je kljub temu nekoliko zapletena. Tisti Slovenci, ki so se v šoli učili in se še učijo srbsko, bi utegnili misliti, da se začenja novo obdobje, doba srbslovenščine. V srbsčini namreč koža pomeni usnje. Pa je vrli oglaševalec v Delu na podlagi srbskega originala kar pustil, da se tudi v Sloveniji lahko usnje preimenuje v »kožo«.

Tako so sedaj na voljo v Sloveniji umetne »kože«. Kdor še ljubi slovenski jezik, bo morda hotel ob taki srbslovenščini skočiti od ogorčenja iz lastne kože. Toda tudi za tak primer je že poskrbljeno. Tovarna »Sava« mu bo hitro oskrbela novo, umetno kožo.

„Oj, Triglav, moj dom, kako si krasan...“



Dr. Stanko Janežič, duhovni vodja letošnjega tabora tržaških skavtinj v Mojstrani se je z nekaj deklet v času tabora povzpел na vrh Triglava

Tudi slovenske tržaške skavtinje se oglašamo s poročilom o letošnjem taboru. Preživele smo 17 dni (od 19. julija do 4. avgusta) v skupnem življenju v Mojstrani, pod očakom Triglavom, ob vhodu v dolino Vrata, ob Triglavski Bistrici. Sotore smo postavile na kraju, kjer je bila nekoč tovarna cementa.

Vreme nam ni bilo dosti naklonjeno, saj nas je prvi teden skoraj vsak dan močil dež. Sonce se je prikazalo šele naslednji teden, ki je bil ugoden za izlete.

Našo taborno družino so letos sestavljali sledeči vodi: »Paglavci«, »Rdeče mravlje«, »Mušice«, »Muhe Tse-Tse«, »Polhi« in »Netopirji«. Vseh skupaj nas je bilo 48.

Prve dneve smo posvetile urejevanju tabora. Postavile smo 18 šotorov, jambor, kuhinjo, »jedilnico«, stranišče in vhod, ki je prikazoval našega »varuha« Triglava. Nato smo začele z rednim programom. Prvo taborno šolo smo posvetile spoznavanju okolice.

Mojstrana (641 m) leži v gornjesavski dolini, kjer se med Mežaklo in Vrtaškim vrhom vanjo odpirajo doline Vrata, Kot in Krma. V Valvazorjevem času so tu kopali železno rudo in se je naselje razvilo v zvezi s fužinarstvom. Z razvojem turizma je Mojstrana postala važen turistični kraj ter izhodišče za ture v Triglavsko pogorje s severne strani.

Vsak sončni dan smo izkoristile za izlete in krajše sprehode. Opazile smo namreč, da so se naše skavtinje odvadile hoje, ki je eden bistvenih pogojev za zdravje. Tako smo jo v nedeljo popoldne mah-nile k slapu Peričniku, ki je bil oddaljen od tabora 4 km. Peričnik je eden najlepših slovenskih slapov, ki v mogočnem curku pada prek široke, od vode in ledenika izpodjedene stene v globočino 52 m.

Se isti teden smo se lepega jutra podale na Vrtaško planino. Priprane smo bile, da bomo imele sončen dan, pa nas je sredi poti zalotil dež. Po dolgi in strmi gozdni stezi smo vse mokre zagledale na planini koč. Kako pa noter, ko nismo imele ključa? Skavtinja se ne izgubi! Zvile smo železno ograjo sprednjega okna in se v vodoravni legi »zmetale« v koč. Sme-ha in petja je bilo na pretek. Prepele smo celo pesmarico in še nam je zmanjkalo.

Ko se nam je čez par dni zopet posme-jalo sonce, smo se odpravile v Vrata. Naprej od slapa Peričnika smo ubrale peš

pot za Aljažev dom. Mehka steza nas je vodila pod Galerijami, to so laboraste pečine, ki jih je izpodjedla Triglavska Bistrica. Končno pa smo pred seboj zagledale Aljažev dom, za njim pa mogočno Triglavsko severno steno. Pogled na Triglav nas je prevzel. Sklenile smo, da se še isti večer vrnemo v Aljažev dom, tam prespimo in se drugo jutro vzbujemo na Triglav, seveda, če bo vreme držalo. Ta načrt smo tudi uresničile.

Tako smo se štiri najbolj korajžne, duhovni vodja dr. Stanko Janežič ter vodič iz vasi odpravili še isti večer v Aljažev dom. Naslednje jutro smo se že ob štirih zjutraj spustili v skale. Po štirih urah hoje smo dospeli na višino Staničeve koč, čez eno uro in pol nato pa do Kredarice. Tam smo si privezali dušo, nato pa čez Mali Triglav k Aljaževemu stolpu. Z vrha se nam je nudil razgled na bližnjo okolico, daljave pa je zakrivala megla. Po zigosanju planinskih izkaznic in fotografiranj ter vselem prepevanju smo se spustili v dolino. Ob pol enajstih zvečer smo se privlekli v tabor, seveda s pesmijo: »Oj, Triglav, moj dom...«

Komaj so se žulji nekoliko posušili, smo se podale še v dolino Krme na obiranje jagod, brusnic in borovnic. Obiskale smo tudi sosednjo vas Dovje, kjer je pokopan »triglavski« župnik Jakob Aljaž, veliki pospeševatelj planinstva in skladatelj.

Seveda tabor niso samo izleti. Na dnevnem redu je zapisana tudi taborna šola, v kateri smo govorile o prvi pomoči. Potonika nas je seznanila z yogo, z duhovnim voditeljem pa smo se razgovarjale o bistvu sv. maše, kako naj mašo doživljamo, kako naj bi mašo pripravile, da bi bila bolj doživljiva in da bi čutile potrebo po njej. Do tega razgovora nas je privedla anketa o veri, ki smo jo izpeljale na letošnjem taboru. V vsakdanji sveti maši smo uvedle to, da je lahko vsaka po pridigi in po obhajilu povedala svoje misli, pred darovanjem pa prošnje.

Na letošnjem taboru smo imele tudi obljube treh deklet, ki so se odločile, da

stopijo v naše vrste. Ob mrzlih mojstranskih večerih smo se grele ob tabornem ognju. Tu je bila vsaka najbolj sproščena. Redno smo morale »nasilno« prekiniti s sporedom zaradi pozne ure. To se pravi, da se je vsaka izmed nas dobro počutila v krogu ob rdečem plamenu.

Zadovoljne smo, da se nam je letos pridružilo tudi nekaj starejših skavtinj s svojimi družinami. To pomeni, da na skavtizem še niso pozabile in da se pri nas počutijo dobro.

Veliko skavtinj je bilo letos prvič na taboru. Posebnih težav zaradi tega ni bilo, saj so se hitro vživele. Ko smo se v soboto vračale domov in se s pesmijo poslovile od prelepe Gorenjske, sem slišala vprašanja: »Kam pa drugo leto? Kaj se vrnemo sem ali gremo drugam?« To pomeni, da smo se na taboru imele dobro, da si srčno želimo skupnega življenja v naravi in v sestrinski ljubezni.

Za konec bi se rada v imenu naše organizacije zahvalila vsem staršem, ki so nam z obilnimi darovi (skrbeli so, da ne bi bile lačne!) pokazali svojo naklonjenost.

Spominčica

Gropada

Vsako leto obhajamo v naši vasi praznik sv. Roka v izredno veselem vzdušju; tudi letos je bilo tako. Na sam praznik, to je na dan po velikem šmarnu je bila zvečer ob devetih služba božja, ki je priklicala v malo, a ljubko cerkvico veliko domačinov, ki zelo dajo na svojega patrona.

V nedeljo po velikem šmarnu 19. avgusta pa je bila maša ob devetih in pol; domačini so kljub vročini prihiteli ter zbrano sledili sveti daritvi, po njej pa se ustavili za poluren klepet na »bodočem« trgu sv. Roka, kot nam je bilo še pred nedavnim objubljen, da se bo trg poimenoval (in z njim tudi nekatere ulice). A zgleda, da so z zamrznjenjem cen zamrzile vse lepe pobude ter dobra volja naših upraviteljev. Na trgu bi že morala stati tudi telefonska kabina; dela pa so se zavlekla, a vseeno se nadajamo, da bomo pred zimo le prišli do javnega telefona.

Po zelo soparnem dnevu, ko smo že vsi upali, da nam bo sv. Rok poslal prepo-trebne dežja (in na opasilo nam je vsakokrat izkazal svojo naklonjenost), smo se pod noč udeležili slovesnih večernic, ki so bile za mnoge novost, nakar smo se podali na Kraljev »kort«, kjer smo gledali lepi in ganljivi film o Joselitu.

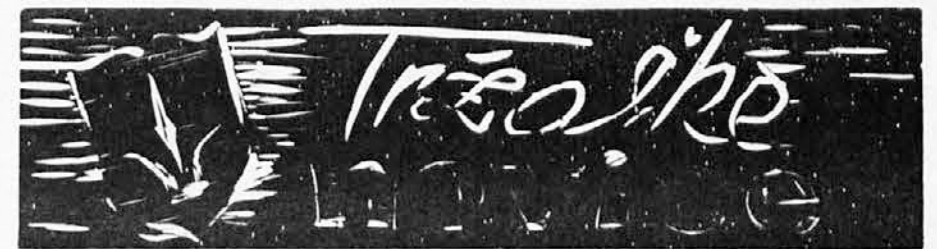
Tako je bilo s praznovanjem vaškega patrona pri kraju. V ljudeh pa se je zbudila želja, da bi prihodnje leto bilo bolj slavnostno in da bi se obredov udeležili še bolj številno in še z večjo vneto.

Ob takih priložnostih bi bilo tudi prav, da bi mladina uvedla prastaro in zelo posrečeno prazniško opasilo s kulturnim programom in tudi s prosto zabavo, kjer bi se domači ljudje in predvsem mladina razvedrili ob dobri in zdravi družbi, posebno še sedaj, ko se ji obeta zelo lep in prikladen prostor »Na kalu«.

A. M.

V nedeljo 2. septembra ob 16.30 bo na Proseku marijanska procesija

ŠTUDIJSKI DNEVI V DRAGI SE BODO PRIČELI TO SOBOTO 1. SEPTEMBRA OB 17. URI IN SE NADALJEVALI V NEDELJO 2. SEPTEMBRA VES DAN. - K ČIM VEČJI UDELEŽBI VABI DRUŠTVO SLOVENSKE IZOBRAŽENCEV, TRST.



Opčine

Naša farna cerkev je posvečena sv. apostolu Jerneju. Tako stoji že nad 511 let. Leta 1805 so jo povečali oziroma zgradili tako, kot jo vidimo danes. Posvetili pa so jo leta 1823. Zato obhajamo letos 150. obletnico njene posvetitve. Kot župnijska cerkev je od leta 1622 torej stara 351 let.

Za te pomembne obletnice in ob praznovanju sv. Jerneja smo poromali k Materi božji na Brezje. 12. septembra pa mislimo iti še na Monte Berico pri Vicenzi.

Za vse Marijine častilce z Goriškega in Tržaškega imamo že 25. vsakoletni marijanski shod. Tega slovesno obhajamo na drugo nedeljo v septembru. Letos torej v nedeljo 9. septembra z začetkom ob 15.30. Ob 16. uri se bo iz cerkve razvila po vasi procesija s kipom Fatimske Marije. Nato bo sv. maša na prostem. Po navadi se tega slavlja udeleži tudi tržaški g. nadškof in veliko število duhovnikov z verniki od vsepovsod. Sveto leto je priložnost, da bo ta pobožnost v duhu pokore in medsebojne sprave. Zato prisrčno vabimo vse rojake k skupni molitvi, daritvi sv. maše, procesiji, da si izprosimo milosti za dušo in telo, za mir v svetu, zlasti pa za ljubezen do Boga in do bližnjega!

Zgonik

Petdeset oseb iz našega kraja je 5. avgusta poromalo na Brezje, kjer smo kljub veliki množici vernikov mogli imeti svojo sv. mašo pri milostnem oltarju. Obiskali smo še Prešernovo rojstno hišo v Vrbi in se dali v čolnih prepeljati na blejski otok. Skoda le, da je cerkev spremenjena v muzej in da se v njej ne more opravljati booslužja kot nekdaj. Ostal pa je zvonček želja, za katerega vrv smo z navdušenjem vlekli. Domov smo se nato vrnili prek Kranjske gore, Trbiža in po Kanalski dolini.

Naši mladi so pa 26. avgusta priredili vzpon na Krn. Do Drečnice je šlo vse lahko. Po sv. maši pa so se nekateri prehitro zaleteli v strmino. In tako je polovica izletnikov ostala v lovski koči. Prvi je dosegel vrh v mladostnem zagonu Danilo iz Cerovelj. Za njim je prišlo na cilj še 20 drugih pogumnih mladih planincev. V Gomiščkovi koči smo si »privezali dušo«, nato pa z vrha (2245 m) občudovali nižje ležeče Krnsko jezero in venec gorskih vrhov naokrog. Res se je splačala pot križa do planinskega paradiža! V Kobaridu smo se nato okrepčali ob glasu harmonike in ob poskočnih pesmih, ki sta jih izvajala Herman in Danilo. Sprva smo hoteli iti še k izviru Soče, a je bilo že pozno. Zato smo raje zavili kar proti domu. Čez blok pri Robiču in skozi Čedad smo se polni veselja vrnili na naše kraške domove.

XIII. športne igre prireja v jeseni športni krožek Kras. Vršile se bodo v različnih panogah: od namiznega tenisa in odbojke vse do šaha in balincaja. Vsem želimo mnogo uspehov, veliko športnega

banane in bombaž. Pozneje smo še na več drugih krajih videli slični »čudež«, ki so ga dosegli Izraelci z namakanjem in umnim ter pridnim obdelovanjem prej suhih in nerodovitnih tal.

Priznati je treba, da so bili pri tem zelo velikopotezni. Zgradili so velik vodovod od Genezareškega jezera preko Galileje skoro do morja. Tu se vodovod obrne proti jugu proti Gazi, nakar se konča v puščavi Negev. V glavni vodovod črpajo vodo z močnimi črpalkami iz Genezareškega jezera. Iz tega vodovoda so speljali manjše po vsej Galileji, Samariji in Judeji. Tudi arabske kraje tostran Jordana so sedaj oskrbeli z vodo.

Zelo smo se čudili, kako si povsod videl namakalne cevi po poljih in vinogradih in zlasti, kako imajo povsod dovolj vode. Nikjer ni te primanjkovalo, nikjer nam niso priporočali, naj varčujemo z vodo, kaj šele, da bi te zmanjkalo, kot se to dogaja v Trstu in še bolj po Istri skoro vsako poletje. Te dni beremo, da morajo celo v Bovcu varčevati z vodo. Res velik kontrast v tem oziru med »suh« Palestino« in raznimi kraji pri nas.

užitka, zdrave športne borbenosti in prijateljstva, pa tudi življenjske preudarnosti, ki na račun zdravega telesa ne pozabi na duhovne dobrine, zlasti ne na verske. Naj pride tudi to pot do veljave staro geslo: »Zdrav duh v zdravem telesu!«

Praznik v Repniču bomo obhajali v soboto 8. septembra na dan Marijinega rojstva podobno kot pred tedni v Saležu. Ob 19.30 bo tek po cesti od Zgonika v Repnič, združen z lepimi nagradami. Ob 20. uri bo sv. maša na prostem in sicer na kraškem dvorišču pod prijazno gostilno. Maševal bo in pridigal msgr. Franc Krapež, dekan iz Komna. Za petje bosta poskrbela združena pevska zbor iz Opčin in iz Zgonika. Po maši bodo sledile še narodne pesmi in ena ura nastopa narodno-zabavnega ansambla Igo Radovič iz Nabrežine. V primeru slabega vremena bo vsa prireditev pod bližnjo novo lopo. Za Mali šmaren torej vsi v Mali Repen!

Kriza nemških semenišč

Vodje nemških semenišč so zelo zaskrbljeni nad bodočnostjo teh ustanov, kajti kar 75 odstotkov semeniščnikov, tj. dijakov, ki naj bi postali duhovniki, izstopi pred posvečenjem. Semeniški vzgojitelji so mnenja, da je temu vzrok nezadostna teološka izobrazba, neosebno doživljanje Cerkev in vprašanje celibata.

Nestrpnost Judov do kristjanov

Judovski vrhovni verski poglavar veliki rabin Schiom Goren je protestiral pri izraelski vladi zoper prisotnost krščanskih misijonarjev v Izraelu. Posebno zameri krščanskim misijonarjem, da se zanimajo za judovske člane verske mešanih družin, ki se hočejo izseliti iz izraelske države.

V četrtek 6. septembra bo ob 20.30 v bazoviški župni cerkvi maša zadušnica

ZA BAZOVIŠKE ŽRTVE

na dan obletnice njihove usmrtitve.

Pred tem pa bo ob 19.30 pred spominikom na bazoviški planoti

KRATKA SPOMINSKA SVEČANOST

na kateri bo zastopstvo Slov. skupnosti položilo venec in počastilo spomin njih, ki so dali življenje za naš narod in naš jezik.

SKPD »Hrast« iz Doberdoba priredi 8. in 9. septembra svoj tradicionalni »Septembarski praznik«. V soboto 8. septembra bo na sporedu tekma v briškoli in prosta zabava ob zvokih ansambla »Kraški odmevi«. V nedeljo 9. septembra bo ansambel Vikija Ašiča predvajal svoj folklorni koncert. Deloval bo dobro založen buffet. Vsi toplo vabljeni!

Za slovenske misijonarje: Robert Daneu, Sv. Križ pri Trstu, 1.000 lir.

NA KARMELU

Naš prvi obisk je torej veljal Karmelu. Karmel je za palestinske pojme »visoko« gorovje, ki loči Galilejo od Samarije in se končuje ob morju pri Haifi. Dolgo je kakih 30 km, visoko pa le nekaj sto metrov.

Tukaj ob Sredozemskem morju nad velikim pristaniščem Hajfo je živel pre-rok Elija in tukaj na tej strmini je po starem izročilu imel znano izzivanje s svečeniki boga Baala, češ, čigav Bog da je močnejši in zato pravi. Kot znano, so ostali svečeniki boga Baala poraženi, Elija je pa zmagal, ker je ogenj iz neba uporil ne samo žrtve na oltarju, temveč tudi kamniti oltar sam.

V spomin na ta dogodek in na preroka Elijo so že zgodaj zgradili cerkev na tem kraju. Za časa križarjev je tu bila trdnjava, potem majhen pravoslavni samostan; v 17. stoletju so kraj odkupili kristjani in zgradili cerkev in večji samostan. Cerkev je posvečena karmelski Materi božji.

(Se nadaljuje)

A. H. S.

(1)

Poromali smo v Sveto deželo

PRVIČ Z LETALOM

Ko sem bila v nedeljo 26. avgusta po našem romanju pri maši na Travniku v Gorici, sem šele začutila resnično notranje zadovoljstvo, da sem se udeležila letošnjega romanja v Sveto deželo, ki so ga organizirali skupno naši rojaki s Tržaškega in Goriškega od sobote 18. do sobote 25. avgusta. Bilo nas je 43, med temi 11 naših duhovnikov.

Toliko stvari doživi človek na takem romanju, toliko vtisov se mu nakopiči, da je težko izbirati, ker vsega ni mogoče povedati. Najprej važna za letalom. Večina izmed nas se prej še nikoli ni peljala z avionom. Nekoliko v skrbeh smo bili, ko se je letalo dvignilo točno ob 7.15 z letališča v Ronkah, da nas popelje do Rima. Pogosto se bere v časopisih o letalskih nesrečah. Zato te kar nekaj poščegeta pri

sruču, ko se letalo dvigne od tal in zaplava po zraku. Ko smo se v Rimu preselili na drugo večje letalo italijanske družbe Alitalia, smo bili že bolj pogumni. Vsemu se človek hitro privadi.

Na letališče v Tel Aviv smo dospeli zopet točno po urniku, to je ob 13^h v soboto 18. avgusta. Po pregledu prtljage, ki ob prihodu ni bil prehud, smo zasedli avtobus, ki nas je že čakal pred letališčem. Bil je to dober avtobus s klimatičnimi napravami, ki smo se z njim vozili ves čas našega sedemdnevnega potovanja po Palestini. Pohvaliti moram arabskega šoferja, ki nas je vozil ves čas; bil je siguran vozač in nič nestrpen, kot so večkrat naši evropski šoferji. Vozil nas je včasih tudi po slabih cestah, da smo lahko več videli, a ni prav nič godrnjal.

V PALESTINI

V avtobusu smo se končno znašli sami slovenski romarji, ki naj bi skupno preživeli sedem dni. Zato je naš duhovni vodja g. Stanko Zorko predstavil vsakega izmed nas in tudi našega vodiča prof.

Mariuccio Ferrari. O tej moram povedati, da je bila naš angel varuh od odhoda na letališču v Ronkah do prihoda naslednje soboto. Za vse je ona skrbela na letališčih, v hotelih, pri obisku raznih svetišč. Na ta način je prijetno potovati, ko ti vse drugi poskrbijo in imaš ti na skrbi le samega sebe in svoj kovček.

Ta profesorica je članica družbe Kardinal Ferrari ali Pavlinec iz Milana, ki so organizirali naše romanje. Pokazala je veliko strokovno znanje in tudi zelo veliko prizadevanje, tako da so tisti, ki so že bili v Sveti deželi, priznali, da še pri nobenem romanju niso imeli tako dobrega strokovnega vodstva in da smo dosti več videli, kakor se navadno vidi pri obisku svetih krajev. Tudi prof. Ferrari se moramo zahvaliti za dober uspeh našega romanja.

Pot nas je z letališča v Tel Avivu peljala najprej k morju in nato na Goro Karmel. Ob poti smo prvič videli in pri razlagi slišali, kako so Judje to obmorsko pokrajino, ki je bila nekdaj puščava, spremenili v lepo obdelano in rodovitno polja, kjer rastejo predvsem južno sadje,



Števerjan - Romanje na Sv. Višarje

V soboto 25. avgusta kmalu po kosilu je začel avtobus pobirati naše romarje, ki so se zbrali na Britofu, Križišču in Bukovju — skupaj 45 oseb — in nas odpeljal goram naproti.

V Kluzah (Chiusaforte) smo se za hip ustavili, da smo se spomnili v zadnji vojni tam padlega Evgena Rožiča iz Števerjana, ki počiva na bližnjem pokopališču v Reklani.

Na večer smo že bili na Sv. Višarjah. Nekateri med nami so bili to pot celo prvič. Sprva je deževalo, nato pa je dež prenehal. Po večerji je bila sv. maša za pok. mladca Aleša Sreberniča, ki se je bil lani na cesti tragično ponesrečil. Po maši se je razvila procesija z lučkami okrog cerkve, medtem ko so fantje ubrano pritkavali. Pozno v noč je nato še donela naša nabožna in narodna pesem.

Naslednje jutro smo se zbudili obdani od gorskih meglj, ki so ves dan prepečevale razgled po gorskem svetu. Medtem so prišli romarji z Vipavskega in skupina terskih Slovencev iz Viskorše. Tako so mogli naši Slovenci ob deseti uri prisostvovati koncelebrirani sv. maši, ki so jo opravili števerjanski dušni pastir g. Anton Prinčič, g. Žgur iz Budanj na Vipavskem in g. Blazutič iz Viskorše.

Pri maši je spregovoril nekaj besed o Mariji g. Vinko Zakelj iz Belgije, ki je tudi letos poldrugi mesec vršil službo slovenskega dušebrižnika na Višarjah. Med tem so prihajali novi romarji, v glavnem iz Soške doline in z Vipavskega. Slišali smo, da je stalo spodaj ob žičnici 20 avtobusov.

Z Višarij smo se odpeljali še k Belopeškemu jezeru, se ustavili še v Zabnicah, o mraku pa smo bili spet doma.

Obisk dveh Marijinih svetišč

Kar za dva prostorna Ribijeva avtobusa se je nabralo v fari Gabrje-Vrh udeležencev, ki so v soboto 25. avgusta pod vodstvom svojega župnika Jožeta Juraka obiskali dve slavni Marijini svetišči v gornji Italiji: Našo Gospo z bolečino kronano (Zalostna Mati božja) v kraju Spiazzi med dolino reke Adije in Gardskim jezerom ter Marijino cerkev na hribu Berico nad Vicenzo.

Lega prvega svetišča, ki je kakor lastovičje gnezdo prilepljeno v gorsko votlino nad prepado, je vse resnično presenetila in zadržala obnem. Tam so imeli udeleženci sv. mašo, ki sta jo opravila gg. Jurak in p. Bruno Abram iz kapucinskega samostana v Gorici. Vodstvo svetišča je naše romarje zelo prijazno sprejelo. Vsi v cerkvi so pozorno prislunili ubranemu petju, ki so ga mladi pevci z Vrha pod vodstvom organista Janeza Pavletiča tako doživeto podali.

Po dvournem postanku v Spiazzi je pot vodila h Gardskemu jezeru. V Peschieri je bilo spet dve uri časa za ogled mesta ali vožnjo po jezeru.

Na večer pa je bil še zadnji postanek na Monte Berico. Prav prijetno je bilo odpočiti se po vročem dnevu na ploščadi pred svetiščem ali pa se okrepčati v romarskem zavetišču, kjer so cene še vedno vsakomur dostopne, za kar zasluži vodstvo svetišča vse priznanje.

Nekoliko utrujeni od dolge poti (600 kilometrov) pa vendar vsi zadovoljni zaradi toliko lepih doživetij so romarji okrog enajste ure ponoči spet bili na svojih domovih. Napor je pozabljen, lepi spomini pa še dolgo ne bodo obledeli.

Dol

V nedeljo 26. avgusta smo imeli zares velik praznovanje Device Marije Kraljice. Ponekod, zlasti onstran meje, npr. v Mirnu, so celo govorili: »Pojdimo še mi! V Dolu bodo blagoslovili temeljni kamen nove cerkve v čast Materi božji.«

Prišlo je tudi več duhovnikov: gg. Jurak, dr. Franc Felc, ki deluje med našimi izseljenci v Nemčiji, župnik David Ožbot, sodeloval je tudi p. Bruno in seveda je bil med nami tudi bližnji doberdobski župnik Anton Lazar, ki se je bil v noči na nedeljo pravkar vrnil z romanja na Sveti deželi in nam je toliko globoko doživetih dogodkov potem tudi povedal v govoru pri sv. maši ob 18. uri.

Pri slovesni in peti sv. maši predpoldne pa je govoril o velikem pomenu praznika g. Jože Jurak in vse prisotne živo povabil k zvestobi do svete vere, do Cerkev, do Marije Kraljice in Jezusa našega Boga in voditelja ter še k pravi zve-

stobi v svetem zakonu in v krščanski družini. Med to sv. mašo sta lepo prepevala združena zbora iz Dola in Jamelj.

Glede petja izbranih pesmi pa je bila sv. maša ob šestih popoldne pravo zmagoslavje, zares nekaj tako velikega, da gotovo Dol še ni doživel kaj podobnega. Tako pred začetkom sv. maše kot med vso službo božjo je bil kar pravi koncert najlepših Marijinih pesmi. Peli so vzajemno poleg pevcev iz Dola in Jamelj tudi ves pevski zbor iz Doberdoba s požrtvovalnim organistom Karlom Lavrenčičem in če celotni in znani pevski zbor iz Mirna. Uživali smo ob solospvih in ob združenem mogočnem petju pod večšo roko odličnega pevovodje Venčka Budina. Lahko si vsaj od daleč predstavljate, kako je donelo in odmevalo petje tako velikega števila pevcev v naši razmeroma majhni kapeli-dvorani.

Bilo je to zares pravo in bratsko srečanje zborov, ki se je potem veselo zaključilo pri skupni zakuski in kapljici v prijazni gostilni Peric na romantični vzpetini blizu Ferlétov, seveda še vedno v Dolu.

Kako lepo je, če tudi nas Goričane tako ljubko in verno pritegne in družijo novi kraj Marijinega češčenja, kjer bo — prepričani smo — prav gotovo kdaj v bližnji bodočnosti zares blagoslovljen temeljni kamen nove Marijine cerkve!

Stavka trgovcev na Goriškem

Stavka trgovcev goriške pokrajine, ki jo je za pretekli ponedeljek 27. avgusta oklical njihova stanovska organizacija, je povsem uspešna tako v večjih središčih kot tudi v podeželskih krajih. V Gorici in Trzinu ter Gradiški so bile odprte le tiste trgovine, ki imajo svojo centralo izven goriške pokrajine kot npr. Standa ali trgovine delavskih zadrug.

Trgovci so dali ob stavki tudi nalepiti lepake, na katerih stoji zapisano: »Nismo nobeni zločinci!« Trgovci zamerijo, da oblasti spodbujajo potrošnike k ovađstvu, ker jih pozivajo, naj vsako prekoračitev zamrznjenih cen takoj telefonsko javijo na pristojne oblasti. Trgovci odklanjajo vzdušje sumničnega in ovađb, katerih predmet so postali v zadnjih dneh. Delati hočejo v miru, spoštovati zakone, a obenem hočejo braniti tudi svojo čast.

Duhovna obnova za članice Marijine družbe v Gorici in za druga dekleta in žene bo v nedeljo 9. septembra v novem Zavodu sv. Družine v ulici Don Bosco 66. Začetek ob 9. uri zjutraj, zaključek ob 6. uri zvečer s sv. mašo. Za tiste, ki so iz mesta, bo vozil poseben avtobus z južne postaje po ikorzu do Travnika in od tam do Zavoda sv. Družine. Odhod avtobusa bo z južne postaje ob 8,45.

Slovenci in slovenščina na Tržaškem

»Omalovaževanje našega jezika« se je glasilo podnaslov članka v 32. št. Katoliškega glasa, kjer pišete, da ima slovenski jezik na pokrajinskih lepah predzadnji prostor, slovenščina pa da šepa.

Nekaj podobnega je opaziti tudi na cerkvenih vratih stolnice sv. Justa. Tam so namestili opozorila v raznih jezikih, in sicer v italijanščini, nato v angleščini, sledi nemščina. Na koncu sta dva napisa: eden se zdi, da bi moral biti v hrvaščini, drugi pa v slovenščini. Pravimo, da se zdi, kajti iz besedila, ki ga dobesedno objavljamo, je težko razvidno, kateri napis naj bi bil hrvaški in kateri slovenski. V potrdilo temu objavljamo tako, kakor se obe obvestili glasita.

CERKEV JE SVETI KRAJ.

POTREBNA JE TISINA, MOLITEV, DOSTOJNOST IN PRIMERNA OBLEKA. SVE CENJENE POSETOCE ULJUDNO MOLIMO DA NA TRGU SPRED KATE DRALE PAZE NA CISTOCU SVE OTPADKE OD VOCA, KARTU, KUTIJE ETC. BACITE U KUSARICU ZA SMECE. MOLIMO.

CRKVA JE BOŽJI HRAM.

POTREBNA JE TISINA, MOLITVA, DOSTOJNO PONASANJE J PRIMERNO ODELO. CENJENE OBISKOVOLCE VLJUDNO PROSIMO, DA PAZILJO SNAGA NA TRGU PRED KATEDRALO. ODPADKE, PAPIRJE, SKATLE IN DRUGO VRZITE V KOŠARICE ZA SMETI.

Upravo stolne cerkve sv. Justa lahko pohvalimo, da se je spomnila tudi na Hrvate in Slovence, ki obiskujejo tržaško stolnico. Vendar imamo nekaj pripomb:

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Vzgoja socialnih kreposti

Dne 12. avgusta 1973 je bil v Slovenski hiši v Buenos Airesu 18. slovenski socialni dan, ki ga je pripravila organizacija Družabna Pravda in ki je obravnaval vprašanje vzgoje socialnih kreposti. Udeleženci socialnega dne so bili najprej pri sv. maši, ki jo je po namenu socialnega dne daroval msgr. Anton Orehar, potem pa so se udeležili zborovanja, ki ga je vodil predsednik Družabne Pravde Lojze Erjavec. O vzgoji socialnih kreposti je obširno in temeljito spregovoril prof. dr. Rudolf Hanzelič. Po njegovem predavanju in razgovoru, ki je sledil predavanju, so bile na predlog tajnika Družabne Pravde Rudolfa Smersuja sprejete naslednje resolucije:

1. Vzgoja socialnih kreposti je izredno važna zlasti v naših razmerah, ker: a) naš čas upravičeno poudarja, da naj mladina vedno bolj sodeluje pri vzgoji, delavec naj vedno bolj soodloča pri vodstvu podjetij in državljan pri reševanju javnih problemov. To sodelovanje pa zahteva pri vseh globoko razvite socialne kreposti; b) kot nikdar se danes pači človeška nprav, se neti materializem in egoizem. Zato je družba v nevarnosti razkroja. Reši jo lahko samo temeljita vzgoja socialnih kreposti, zlasti vzgoja čuta odgovornosti, vesele delavnosti in brezpogojne iskrenosti.

2. Najuspešneje lahko vzgaja družina; a jo mora podpirati Cerkev s svojim intenzivnim versko-nravnim poslanstvom, z resnobnim šolstvom in mladinskimi organizacijami; država pa zlasti s tem, da ščiti družino in brani družbo pred razkrajajočimi vplivi okolja.

3. Socialna vzgoja bo tem bolj uspešna, čim bolj bo povezana z nadnaravno, versko vzgojo.

Nadležni gostje

Obiskovalci, ki so prišli iz Anglije, pripovedujejo, da je bil pred nekaj tedni aretiran in zaprt v Londonu Andrej Kogoj iz Tržiča na Gorenškem. Pri njem je policija našla revolver in nekaj municije. Obtožen pa je še drugih prekrškov. 10. julija je bil začasno izpuščen, ko so zanj položili primerno kavčijo.

Ob tem se spominjamo tudi nekega Jeroba, prav tako iz Slovenije, ki je pred dvema letoma obiskal več krajev v Angliji in grozil tamkajšnjim Slovincem. Policija je našla med njegovo prtljago kar dva revolverja, zaradi česar je bil nekaj časa zaprt v Lutonu. Sam je zatrdil, da je naslove Slovencev na Angleškem dobil pri Izseljenski Matici v Ljubljani.

Človek se sprašuje, mar ta ustanova še vrši svoje poslanstvo, če pošilja med Slovence v tujini ljudi take dvomljive moralne vrednosti kot je bil npr. omenjeni Jerob.

Širite »Katoliški glas«

1. Neprimerno se nam zdi, da tako slabo prevajajo v slovenščino, oziroma v hrvaščino. Taki prevodi niso v čast upravi stolnice sv. Justa.

2. Hrvatje in Slovenci so bili in so še zmeraj del vernikov tržaške škofije. Niso nikoli tuji turisti, temveč avtohtoni verniki tržaške škofije. Zato menimo, da bi moral biti vrstni red napisov drugačen, za italijanskim bi moral stati slovenski, za njim hrvaški, nato šele ostali.

Latinci pravijo: Laudanda est bona voluntas. Uprava tržaške stolne cerkve je nekaj dobre volje pokazala, želimo pa, naj popravi še to, kar ji ne dela časti. Istočasno pa menimo, da bi tudi drugod, kjer

(Sledi podpis)

bivajo Slovenci, morale cerkvene oblasti postaviti opozorila in napise tudi v slovenščini poleg italijanščine. V tem oziru ni izvzeta tudi Gorica.

OBVESTILA

Ravnateljstvo učiteljskega »Simon Gregorčič« v Gorici obvešča, da se popravni izpiti za šolsko leto 1972-73 pričnejo v ponedeljek 3. septembra ob 8,30 s pismeno nalogo iz latinščine.

Ekumensko romanje v Bolgarijo se bo vršilo po objavljenem programu. Vsa mesta so zasedena. Avtobus odpelje iz Gorice s Travnika v ponedeljek 10. septembra ob 6. uri zjutraj, iz Trsta izpred justične palače ob 7. uri. Bolgarski vizum se dobi na meji.

Ravnateljstvo državnega strokovnega zavoda za trgovino s slovenskim učnim jezikom v Gorici obvešča vse dijake, da se izpiti pričnejo 3. septembra po urniku, ki je razobešen na oglasni deski šole.

Solski patronat v Doberdolu obvešča, da bo v torek 4. in v sredo 5. septembra od 9. do 12. ure v prostorih osnovne šole v Doberdolu sprejemal podpise staršev šoloočevalnih otrok iz Doberdoba, Jamelj in Dola. Podpisi so potrebni za izplačilo stroškov prevoza otrok v šolskem letu 1972-73.

Ravnateljstvo nižje srednje šole »Ivan Trinko« v Gorici, ul. Randaccio 10, sporoča, da se bodo pričeli popravni izpiti čez prvi in drugi razred v ponedeljek 3. septembra ob 8,30 z italijansko nalogo. Ostali urnik je razviden na razglasni deski šole.

Ravnateljstvo gimnazije-liceja »Primož Trubar« v Gorici obvešča, da se popravni izpiti za šolsko leto 1972-73 pričnejo v ponedeljek 3. septembra ob 8,30 s pismeno nalogo iz italijanščine.

Izšla je nova celovška družinska Pratika 1974. Poleg koledarja in vremenokaza ima vrsto zanimivih napotkov za kmetovalce, gospodinje in mnogo drugih zanimivosti. Dobite jo na upravi našega lista in v Katoliški knjigarni. Cena 500 lir.

Ravnateljstvo državnega znanstvenega liceja »F. Prešeren« v Trstu sporoča, da se bodo pričeli popravni izpiti za šolsko leto 1972-73 v ponedeljek 1. septembra ob 8,30 s pismeno nalogo iz slovenščine.

Sestanek Prijatelj Zavoda sv. Družine v Gorici bo prihodnji četrtek 6. septembra ob 20,30 v zavodskih prostorih.

Prosimo za čim večjo udeležbo, ker bo govora, kako pripraviti svečano odprtje novega zavoda tako za oblasti kot splošno prireditev za naše rojake z Goriškega.

DAROVI

Za Zavod sv. Družine: sestra Marija ob četrti obletnici smrti svojega brata dekana Alojzija Pavlina 2.000; N. N. 5.000 lir.

Ob četrti obletnici smrti dekana Alojzija Pavlina daruje sestra Marija za Zavod sv. Družine, Alojzijeve in Katoliški dom po 2.000 lir ter za cerkev sv. Ivana 1.000 lir.

Za cerkev v Bogdancih: A. K., Gorica, 5.000; I. U., Gorica, 1.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Škerlavaj Terezija namesto cvetja na grob Jušte Sosič 2.500; Šferco Luigi od krsta Zanata 5.000; N. N. 700; Lojzka in Zoran Sosič ob poroki hčerke Milojke 10.000; N. N., mesečni prispevek, 2.000; Sosič Zarko ob poroki sestrice Milojke 10.000; Škerlavaj Franc ob poroki hčerke Marte 15.000; Bonifacio Vinicio ob poroki Zaccaria-Sever 10.000; Sosič Viktorija v spomin mame Terezije in v spomin Marije 10.000; Persič Francka v spomin Johane Sirca 2.000; N. N. 10.000; Vremec Leopolda, mesečni prispevek, 2.000; Dolenc Ivanka 3.000; Sirca-Gostiša Rafaela v spomin svakinje Johane Sirca 5.000; Triglav Pavla v spomin Johane Žerjal 3.700; Tertnik Viktor 6.000; družina Bidoia ob krstu Edvarda 10.000; Guštin Marija 10.000; darovanje za sv. Jerneja 55.840; Defecondo Zola 2.000; N. N. v čast sv. Jerneju 10.000; N. N., v nabiralniku, 10.000 lir.

Za popravilo orgel: Milič Marija in sin Pavel ob krstu sinčka Tomaža 15.000; Reja Jurij ob krstu Tomaža SD 2.000 + 2.000 lir.

Za cerkvico na Banah: Leuz Klavdij ob krstu Massima Otella 5.000; Lizzi Marco ob krstu Massima Otella 5.000; Ferluga Karla namesto cvetja na grob Zofije Milčević 1.000; Krevatin Danica v isti namen 1.000; Ban Albina 1.000; Eda, Sergij in sestra Nina ob sedmi obletnici smrti drage mame Viktorije Budaj 15.000 lir.

Za cerkvico na Ferlagah: Andolšek Rado ob krstu sinčka Martina 10.000; Maver Viktorija v spomin Netke Maver 5.000; Ferluga Bogomila 1.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!



Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Sporod od 2. do 8. septembra 1973

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojano. 11.15 Mladinski oder: »Lepi janičar«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 15.45 »Genezas«. Drama. 17.15 Glasba na temo. 18.00 Sport in glasba. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Karajan podaja Beethovna in Brahmsa. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Violina v lahki glasbi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.00 Odmevi kmečkih puntov. 19.20 Za najmlajše. 20.35 G. Verdi: »Otello«, opera.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Koncert. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.15 Za vašo knjižno polico. 21.50 Zabavna glasba.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Govorimo o ekologiji. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Dom«. Igra. 21.50 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Simfonične skladbe deželnih avtorjev. 19.10 Na počitnice. 19.25 Zbori in folklor. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Koncertisti naše dežele. 18.50 Orkester proti orkestru. 19.10 A. Lokar: »Tržčan v Ameriki«. 19.20 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 Slovenske balade: »Knezov zet«. 21.05 Zabavna glasba.



LJUBLJANSKA TV

Sporod od 2. do 8. septembra 1973

Nedelja: 8.50 Skrivnosti morja. 9.40 Po domače ob meji. 10.55 Otroška matineja. Od 15.15 do 16.15 Nedeljsko popoldne. 16.30 Veslanje. 18.05 Kekec - slov. film. 20.35 A. Marodič: Nora hiša. 22.10 Vaterpolo.

Ponedeljek: 15.00 Skoki v vodo. 18.30 Pustite jih živeti. 19.00 Vaterpolo. 20.35 Vlak za sever, vlak za jug - drama. 21.35 Melodije za vse čase.

Torek: 18.30 Plavanje. 20.35 Vojna in mir. Sreda: 15.00 Skoki v vodo. 17.45 Mačkon in njegov trop. 18.30 Plavanje. 20.35 S.O.S. - ital-sov. film.

Četrtek: 18.30 Plavanje. 20.25 Kam in kako na oddih. 20.40 Četrtekovi razgledi. 21.30 E. Zola: Germinal.

Petek: 15.00 Skoki v vodo. 18.00 Iskre v očeh. 18.30 Plavanje. 20.35 Korenine - mehiški film. 22.00 Atletika.

Sobota: 14.45 Atletika. 17.00 Po domače. 17.20 Guliver in film. 18.30 Plavanje. 20.30 Dubrovniški trubadurji. 21.20 Skrivnosti morja. 22.10 Starinarja - film.

ZA KMETOVALCE

Obvestilo pridelovalcem vina tržaške pokrajine

Pokrajinsko kmetijsko nadzorništvo obvešča pridelovalce vina tržaške pokrajine, da rok za prijavo vinskih zalog na podlagi stanja v kletih opolnoči 31. avgusta zapade 6. septembra. Pridelovalci vina so zato vabljeni, da izpolnijo zadevne obrazce v štirih dvojnkih in da jih dostavijo ne več kot doslej trošarinskim uradom, katere so ukinili z zakonom z dne 9. oktobra 1971, št. 825, temveč občinskemu uradu, v čigar ozemeljski pristojnosti se nahajajo kleti s prijavljenim pridelkom. Pridelovalci vina naj prijavijo svoje zaloge pravočasno, ker roka za prijavo vinskih zalog v nobenem primeru ne bodo podaljšali. Za kršilce predpisov so predvidene visoke globe.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo